

Ден Браун — неперевершений майстер історичного трилера, автор численних бестселерів, включно з найпродаванішим романом усіх часів «Код да Вінчі». Його книжки розійшлися накладом понад 200 мільйонів примірників у 52 країнах світу. Роман «Інферно» став справжньою світовою сенсацією, і вже за тиждень після виходу його придбали понад мільйон шанувальників, що вкотре доводить: Ден Браун знає, як зацікавити читача.

ІНФЕРНО — ЦЕ ПЕКЛО.
 ІНФЕРНО — ЦЕ ПЕРША ЧАСТИНА
 «БОЖЕСТВЕННОЇ КОМЕДІЇ» ДАНТЕ.
 ІНФЕРНО — ЦЕ СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР
 ВІД ДЕНА БРАУНА!

9 КІЛ
 7 ГРІХІВ
 1 ТАЄМНИЦЯ

У самому серці Італії професор симвології Роберт Ленгдон стає учасником змови, побудованої довкола найзагадковішого шедевра світової літератури — «Божественної комедії» Данте. Ленгдон намагається перехитрувати своїх супротивників і розгадати складну загадку, що забирає читача у світ класичних витворів мистецтва, секретних тунелів і новітніх технологій.

Інферно — це смертельно небезпечні перегони з часом, що захоплять вас із першої сторінки й не відпустять аж до фіналу!

COLUMBIA PICTURES AND IMAGINE ENTERTAINMENT PRESENT IN ASSOCIATION WITH ISTAR CAPITAL A BRIAN GRAZER PRODUCTION A RON HOWARD FILM
 TOM HANKS "INFERNO" FELICITY JONES IRRFAN KHAN OMAR SY BEN FOSTER SIOSE BABETT KNUDSEN MUSIC BY HANS ZIMMER
 EXECUTIVE PRODUCERS DAVID HOUSEHOLDER DAN BROWN WILLIAM M. CONNOR ANNA CULP BEN WAISBREN BASED UPON THE NOVEL BY DAN BROWN PRODUCED BY BRIAN GRAZER RON HOWARD
 IMAGINE InfernoMovie.net SCREENPLAY BY DAVID KOEPP DIRECTED BY RON HOWARD SONY COLUMBIA PICTURES a Sony Company

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-1421-7

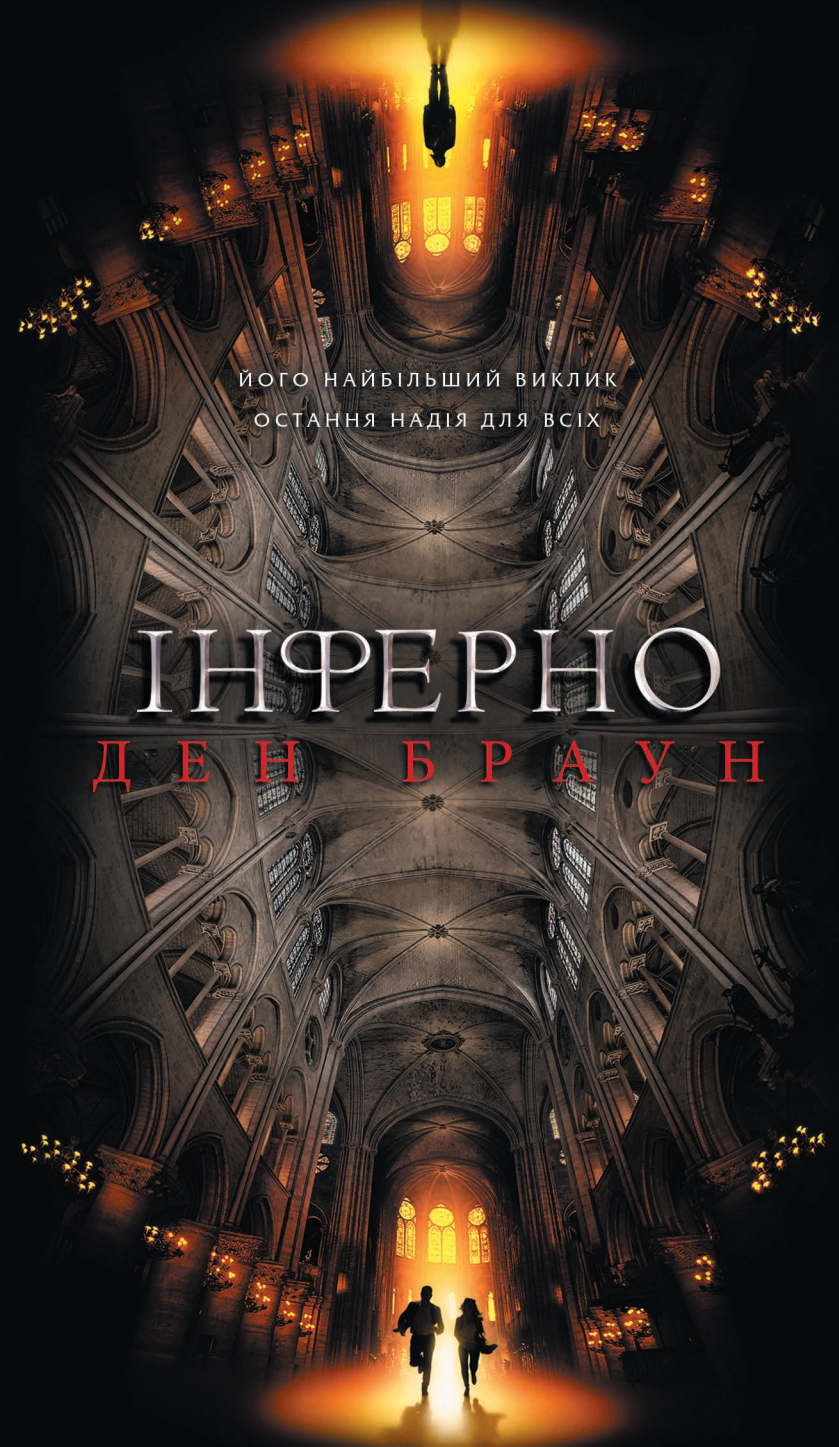

9 786171 214217

Д Е Н Б Р А У Н

ІНФЕРНО

ЙОГО НАЙБІЛЬШИЙ ВИКЛИК
 ОСТАННЯ НАДІЯ ДЛЯ ВСІХ

ІНФЕРНО

Д Е Н Б Р А У Н

ЧИТАЙТЕ РОМАН, ДИВІТЬСЯ ФІЛЬМ

ΙΗΦΕΡΗΟ

ΙΝΦΕΡΝΟ

INFERNO

D A N B R O W N

A NOVEL

ІНФЕРНО

Д Е Н Б Р А У Н

РОМАН

ХАРКІВ **2016** **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
Б87

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Motion Picture Artwork © 2016 CTMG. All rights reserved

Публікується за сприяння Andrew Nurnberg Associates Baltic

Перекладено за виданням:
Brown D. *Inferno: A Novel* / Dan Brown. —
New York : Doubleday, 2013. — 480 p.

Переклад з англійської *Володимира Горбатька*

ISBN 978-617-12-1421-7 (укр.)
ISBN 978-0-385-53785-8 (англ.)

© Dan Brown, 2013
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2013, 2016
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2013, 2016

Ця книжка — художній твір. Імена людей, назви фірм, установ, місця, події, випадки й епізоди є плодом авторської уяви або взяті з інших художніх творів. Будь-яка схожість із реальними особами, живими чи мертвими, подіями та місцями є суто випадковою.

Моїм батькам присвячується...

ПОДЯКИ

Низько вклоняюся й щиро дякую!

Як і завжди, у першу чергу моєму редакторові та доброму приятелеві Джейсону Кауфману за його відданість та хист... але здебільшого за його невичерпний добрий настрій.

Моїй надзвичайній дружині Блайт за її любов та терплячість під час творчого процесу, а також за її приголомшливу інтуїцію й доброзичливість як редактора «переднього краю».

Моїй невтомній вірній подрузі Гайді Ланж за те, що вправно впоралася з *більшою* кількістю зустрічей та розмов на *більшу* кількість тем та в *більшій* кількості країн, аніж можна собі уявити. Я їй нескінченно вдячний за професійність та енергійність.

Усій команді видавництва «Doubleday» за ентузіазм, творчу жилку та зусилля, докладені до видання моїх творів. А особливо я вдячний Сюзанні Герц (за те, що носить багато капелюшків... і носить їх елегантно), Біллу Томасу, Майклу Віндзору, Марії Кареллі, Лорен Гайленд, а також Соні Меті, Тоні Чіріко, Кеті Трегер, Енн Месіт та Маркусу Доулу за те, що вони завжди готові допомогти. А ще моя подяка надзвичайним людям із відділу продажу видавничої групи «Random House»... вони просто неперевершені!

Моєму мудрому порадинові Майклу Раделу за його абсолютну інтуїцію в усіх справах, — великих та маленьких, — а також за його дружбу.

Моїй незамінній помічниці Сюзанні Морхаус за її вишукані люб'язність і жвавість; без неї все занурилося б у хаос.

Усім моїм приятелям із фірми «Transworld», зокрема Білу Скотту-Керру за його творчий підхід, допомогу та підбадьорливі поради, а також Гейл Рібак за її чудові керівні вказівки.

Моєму італійському видавцеві — видавничій групі «Mondadori», а особливо Рікі Кавалеро, П'єрі Гусані, Джованні Дутто, Антоніо Франчині та Клаудії Шой; моєму турецькому видавцеві — видавничій компанії «Altın Kitaplar», зокрема Ої Альпар, Ердену Геперу та Бату Бозкурту за важливі послуги, надані у зв'язку з місцями, де розгортаються події цієї книги.

Моїм унікальним видавцям у всьому світі за їхній ентузіазм, важку й наполегливу працю та відданість справі.

Леону Ромеро-Монтальво та Лючано Гульєльмі за їхню майстерну роботу з лондонськими та міланськими перекладацькими веб-сторінками.

Талановитому фахівцеві — доктору Марті Альварес Гонсалес за те, що провела з нами багацько часу у Флоренції та Венеції, унаочнюючи мистецтво та архітектуру цих міст.

Незрівнянному Мауріціо Пімпоні за все, що він зробив задля полегшення й покращення нашої поїздки до Італії.

Усім історикам, гідам та фахівцям, котрі щедро приділили мені час у Флоренції та Венеції, щоб поділитися своїми знаннями: Джованні Рао та Еудженіі Антонуччі з бібліотеки Лауренціана, Серені Піні та персоналу Палацо Веккіо; Джованні Джусті з галереї Уффіці; Барбарі Фідері з баптистерію та флорентійського собору Санта-Марія дель Фіоре (Дуомо); Етторе Вітто та Массімо Біссону з базиліки Сан-Марко; Джорджіо Тальяферо з Палацу дожів; Ізабеллі ді Леонардо, Елізабет Керол Консаварі та Елені Свальдуз із Венеції; Анналізі Бруні й усьому персоналу Національної бібліотеки Сан-Марко; я також висловлюю мої щирі подяки тим багатьом людям, яких я не згадав у цьому скороченому списку.

Ракель Ділон і Стефані Бельман із літературної агенції «Sanford J. Greenburger Associates» за все, що вони роблять як тут (у США), так і за кордоном.

Винятково талановитим знавцям доктору Джорджу Абрагаму, доктору Джону Тринору і доктору Бобу Гельму за їхні висококваліфіковані наукові поради.

Моїм першим читачам, які забезпечували об'єктивність бачення та перспективу впродовж усього процесу роботи: Грегу Брауну, Діку та Конні Браунам, Ребеці Кауфман, Джері та Олівії Кауфманам, а також Джону Чаффі.

Знавцю веб-сторінок Алексу Кеннону, котрий, разом із командою агенції «Sanborn Media Factory», підтримує належний градус активності у світі Інтернету.

Джаду й Кеті Грегам за те, що надали мені тихий притулок у Грін Гейблз, коли я дописував завершальні розділи цієї книги.

Пречудовим інтернет-ресурсам «Princeton Dante Project», «Digital Dante» та «The World of Dante» Колумбійського університету.

Найбільш моторошні місця в пеклі приберігаються для тих, хто залишається байдужим у час моральної кризи.

 ФАКТ:

Згадані в цьому романі мистецькі твори, а також літературні, наукові та історичні посилання є справжніми.

Консорціум — це реальна організація зі своїми офісами в семи країнах. Із міркувань конфіденційності та безпеки її назву змінено.

Инферно (пекло) — це підземний світ в епічній поемі Данте Аліґ'єрі, де пекло змальовується у вигляді ретельно структурованого царства, заселеного істотами, відомими як «привиди» — безтілесні душі, застряглі між життям і смертю.

ПРОЛОГ

Я — Привид.

Я тікаю крізь шумливе місто,

Продираючись крізь віковічні горе та скорботу.

Захеканий, я пробираюсь берегом ріки Арно... звертаю ліворуч на віа де Каstellані та прямую на північ, криючись у затінку палацу Уффіці.

Та вони не відстають від мене.

Вони полюють на мене з безжальною рішучістю, і їхні кроки лунають дедалі гучніше.

Вони переслідують мене роками. Їхня впертість загнала мене до підземного світу... змусила жити в чистилищі... вовтузитись натужно в підпіллі, мов підземна потвора.

Я — Привид.

Тут, на поверхні землі, я піднімаю очі, дивлячись на північ, але не можу взріти прямого шляху до порятунку... бо Апеннінські гори застують мені перше вранішнє світло.

Я проходжу поза палацом із його зубчастою вежею та годинником з однією стрілкою... прослизаю поміж ранкових торговців на п'яца ді Сан-Фіренце з їхніми хрипкими голосами та подихом, у якому відчувається запах *лампре-дотто*¹ та смажених оливок. Перетнувши вулицю перед палацом Барджелло, я йду найкоротшим шляхом до вежі Флорентійського абатства і впираюся в залізну браму біля підніжжя сходів.

А отут треба відкинути найменші вагання.

¹ Популярна у Флоренції м'ясна страва з коров'ячого шлунка. (Тут і далі — прим. ред.)

Я натискаю на ручку й заходжу до проходу, із якого, я певен, мені вже не буде вороття. Я підганяю свої налиті свинцем ноги вгору, вузькими сходами... піднімаюся до неба гладенькими мармуровими сходишками, вичовганими й подряпанними.

Знизу долітає відлуння голосів. Благальних голосів.

Вони вже позаду мене, вони наближаються вперто й невмолимо.

Вони не розуміють, що має статися... не розуміють, що я для них зробив!

Яка невдячна країна!

Я піднімаюся вище, і на мене тиснуть видіння... хтиві тіла, що звиваються під вогняним дощем, пожадливі душі, що плавають у фекаліях, зрадливі негідники, що застигли в крижаних лещатах сатани.

Долаючи останні сходишки, я, погойдуючись і мало не мертвий, виходжу нагору, у вологе ранкове повітря. Кидаюся до високої, із мене заввишки, стіни і вдивляюся крізь вузькі бійниці. Далеко внизу лежить благословенне місто, у якому я знайшов притулок і захист від тих, хто виштовхнув мене у вигнання.

А голоси за спиною гукають, підходячи дедалі ближче:
— Те, що ти зробив, — це божевілля!

Божевілля породжує божевілля.

— Заради всього святого, — гукають вони, — скажи, де ти його сховав?

Саме заради всього святого я вам цього не скажу.

І ось я стою, загнаний у куток, притиснувшись спиною до холодного каменю. Вони зазирають вглиб моїх зелених очей, вираз їхніх облич стає похмурим, вони вже не намагаються заманити й обдурити, вони погрожують:

— Ти ж знаєш наші методи. Ми здатні змусити тебе розповісти, де воно сховане.

Саме через це я й видерся мало не до небес, рятуючись від вас.

А внизу, запаморочливо далеко внизу піді мною, червоні черепичні дахи розпливлися передмістям, наче море вогню, освітлюючи прекрасну землю, якою колись мандрували гіганти... Джотто, Донателло, Брунеллескі, Мікеланджело, Боттічеллі.

Я трохи підсунувся — пальці ніг торкнулися краю.

— Спускайся! — кричать вони. — Ще не пізно!

О свавільні невігласи! Невже ви не здатні узріти майбутнє? Невже ви не здатні збагнути велич та красу мого витвору? І потребу в ньому?

Я з радістю зроблю цю завершальну жертву... а разом із нею знищу вашу останню надію знайти те, що ви шукаєте.

Вам нізащо не вдасться вчасно віднайти його.

А внизу, на відстані ста футів, брукований майдан мантиє мене, мов прекрасна дрімотна оаза. От якби мати більше часу... але час — це єдина річ, яку не здатні здобути навіть мої чималі статки.

У ці завершальні секунди я дивлюся вниз на майдан і помічаю образ, який спантеличує мене.

Я бачу твоє обличчя.

Ти вдивляєшся в мене із затінку. Твої очі сумні, однак я бачу в них благоговійну шанобливість до того, що я звершив. Ти розумієш, що я не маю вибору. Заради любові до людства я мушу захистити мій шедевр.

Він зростає навіть тепер... вичікує... нуртує під червоними, мов кров, водами лагуни, у якій не віддзеркалюються зірки.

Тож я відводжу погляд від твоїх очей і спрямовую його вгору, до обрію. Стоячи високо над цим світом, що зігнувся під тягарем власних проблем, я висловлюю своє останнє прохання.

Любий Боже! Молюся Тобі, щоби світ пам'ятав мене не як жадливого грішника, а як славетного рятівника, яким я є насправді, і Тобі це відомо. Молюся, щоби Людство збагнуло, який дарунок я йому залишаю.

Мій дарунок — це майбуття.

Мій дарунок — порятунок.

Мій дарунок — пекло.

З цими словами я шепочу: «Амінь!» — і ступаю останній крок у безодню.

РОЗДІЛ 1

Спогади вирисувалися повільно... наче бульбашки, що свирінають на поверхню з темряви бездонного колодязя.

Жінка під вуаллю.

Роберт Ленгдон вдивлявся в неї з протилежного боку річки, бурхлива вода якої була червона від крові. Жінка стояла на далекому березі, повернувшись до нього, непорушна й серйозна, а її лице затуляла вуаль. У руці вона стискала *тенію* — тканинну стрічку, яку підняла на честь моря трупів, що лежали побіля її ніг. Запах смерті витав повсюди.

— Шукай, — прошепотіла жінка. — І знайдеш.

Ленгдону ті слова почувалися так, наче він сам вимовив їх у себе в голові.

— Хто ти? — гукнув він, але голос його не мав звуку.

— Час спливає, — прошепотіла вона. — Шукай і знайдеш.

Ленгдон ступив крок до ріки й побачив, що вода її червона, мов кров, і занадто глибока, щоб перейти на той бік. Коли Ленгдон знову підняв очі на жінку під вуаллю, людських тіл під її ногами побільшало. Тепер їх уже сотні, може, тисячі, декотрі були й досі живі, вони звивалися в агонії, помираючи страхітливою, немислимою смертю: їх спопеляв вогонь, поглинали фекалії, вони гинули, пожираючи одне одного. Він чув їхні сумні стражденні зойки, що розліталися понад водою.

Жінка рушила до нього, випроставши тендітні руки так, наче благала про допомогу.

— Хто ти?! — знову вигукнув Ленгдон.

У відповідь жінка повільно підняла руку до голови і зняла вуаль, що затуляла її обличчя. Вона виявилася напрочуд гарною, однак старшою, аніж Ленгдону спочатку здалося: за шістдесят, статечна й сильна, наче статуя, не підвладна часу. Жінка мала мужнє підборіддя, очі, які наче дивилися з глибини душі, і довге сріблясто-сиве волосся, що каскадом кучерів спадало їй на плечі. На шиї в неї висів амулет із лазуриту — змія, що обвилася довкола жезла.

Ленгдону здалося, що він її знає... і довіряє їй.

Але ж звідки він її знає? І чому довіряє?

Ось жінка показала на чийсь дві ноги, що, конвульсивно сіпаючись, вистромилися з-під землі стопами догори; вочевидь, вони належали бідоласі, якого свого часу поховали головою вниз, закопавши по пояс. На блідому стегні того чоловіка виднілася єдина літера — R.

«R? — подумав Ленгдон, вагаючись. — Це що... Роберт¹, чи як? Це що — я?»

Та з обличчя жінки зрозуміти що-небудь було неможливо.

— Шукай — і знайдеш, — повторила вона.

Раптом вона почала випромінювати біле світло... воно ставало дедалі яскравішим. Усе її тіло сильно завібрало, а потім вона вибухнула з громовим гуркотом, розлетівшись на тисячі скалок світла.

Ленгдон рвучко сіпнувся й прокинувся від власного крику.

Кімнату заливало яскраве світло. Він був сам. У повітрі висів гострий запах медичного спирту, і десь тихо дзижчав апарат штучного кровообігу, попискуючи в унісон із його серцем. Ленгдон спробував поворухнути правою рукою, але різкий біль зупинив його. Він зиркнув униз і побачив крапельницю, що впилася в шкіру його передпліччя.

¹ Robert (англ.).

Пульс Ленгдона пришвидшився, і апарат, підтримуючи ритм, запищав частіше.

«Де я? І що зі мною трапалося?»

У його потилиці пульсував тупий біль. Ленгдон обережно потягнувся вільною рукою й помацав голову, намагаючись визначити, звідки йшов біль. Під скуйовдженим волоссям він виявив тверді шишечки швів; їх було з десяток, і їх кривали шкірочки засохлої крові.

Ленгдон заплющив очі, намагаючись пригадати нещасливий випадок.

І не пригадав нічого. Повна порожнеча.

«А ти поміркуй».

Та однаково лише темрява.

У кімнату поспіхом увійшов чоловік у медичному халаті, явно стривожений пришвидшеним ритмом серцевого монітора Ленгдона. Він мав кудлату бороду, куцасті вуса та добрі очі, які випромінювали задумливий спокій із-під густих брів.

— Що... сталося? — ледь вичавив із себе Ленгдон. — Зі мною трапився якийсь нещасливий випадок?

Бородань притиснув палець до своїх губ і так само поспіхом вийшов у коридор, гукаючи когось.

Ленгдон повернув голову, але цей рух пронизав його різким і гострим болем, який розійшовся по всій черепній коробці. Він кілька разів глибоко вдихнув, чекаючи, поки біль мине. І почав потихеньку, методично вивчати своє стерильне довкілля.

Шпитальна палата з одним ліжком. Квітів не було. Медичних карток також. На столі, що стояв неподалік, Ленгдон побачив свою одягу, складену в пластиковий пакет. Одяга була заляпана кров'ю.

«О Господи. Напевне, трапалося щось дуже серйозне».

Потім дуже повільно Ленгдон повернув голову до вікна біля свого ліжка. Надворі було поночі. Усе, що він зміг

побачити у склі, — це власне віддзеркалення: якийсь блідий, мов крейда, виснажений незнайомиць, оточений медичною апаратурою, приєднаний до неї трубочками і дротами.

Із коридору наблизилися голоси, і Ленгдон знову спрямував погляд на кімнату. Лікар повернувся, але цього разу з жінкою.

На вигляд їй було тридцять із невеличким гаком. На ній був синій медичний халат, а своє русяве волосся вона збрала назад у товстий «кінський хвіст», який розгойдувався в такт її крокам.

— Я лікарка Сієнна Брукс, — сказала жінка, входячи до палати й усміхаючись Ленгдону. — Сьогодні я чергуватиму разом із лікарем Марконі.

Ленгдон слабо кивнув.

Висока й струнка, лікарка Брукс рухалася впевненою ходою спортсменки. Навіть у безформному халаті вона здавалася граціозною й гнучкою, мов лозинка. Ленгдон побачив, що, попри повну відсутність косметики, шкіра її обличчя надзвичайно гладенька, хоча й з однією вадою — родимкою над губою. Очі жінки мали м'який брунатний колір, але були незвично пронизливими, наче їм довелося побачити надзвичайно багато, як для людини її віку.

— Лікар Марконі не дуже добре володіє англійською, — сказала вона, сідаючи біля Ленгдона, — і він попрохав мене заповнити вашу картку пацієнта. — Із цими словами жінка знов усміхнулася йому.

— Дякую, — хрипко каркнув Ленгдон.

— Отже, — почала вона діловитим тоном, — як вас звуть? Він відповів не одразу:

— Роберт... Ленгдон.

Лікарка присвітила йому в очі ручкою-ліхтариком.

— Де працюєте?

Цю інформацію довелося пригадувати ще довше.

— Професор... історії мистецтва... і символіки. Гарвардський університет.

Лікарка Брукс спантеличено опустила ліхтарик. Лікар із кущастими вусами та бровами був спантеличений не менше за неї.

— Ви американець?

Ленгдон кинув на неї ніяковий погляд.

— Річ у тім, що... — Жінка замовкла, вагаючись. — Коли вас привезли сюди сьогодні ввечері, при вас не було посвідчення особи. На вас був твідовий костюм і туфлі-мокаси-ни, тому ми вирішили, що ви британець.

— Я американець, — запевнив її Ленгдон, надто виснажений, щоб пояснювати, чому він віддає перевагу якісно скроєному одягу.

— У вас щось болить?

— Голова, — відповів Ленгдон, відчуваючи, як посилюлося гупання крові у його черепній коробці від яскравого світла ліхтарика. Слава Богу, лікарка вже поклала його до кишені та натомість торкнулася зап'ястя Ленгдона, щоб помацати його пульс.

— Ви закричали й прокинулися, — сказала жінка. — Як ви гадаєте чому?

Ленгдону на мить пригадалося дивне видіння жінки під вуаллю на купі тіл, що звивалися в агонії. *Шукай — і знайдеш.*

— Мені наснився кошмар.

— Про що?

Ленгдон розповів.

Лікарка Брукс із байдужим виразом обличчя щось записала на планшеті.

— А ви не маєте якогось пояснення щодо причини появи того лячного видіння?

Ленгдон попорпався в пам'яті і похитав головою, яка знову запульсувала сильним боєм на знак протесту.

— Гаразд, пане Ленгдон, — сказала жінка, роблячи нотатки на планшеті. — Декілька стандартних запитань. Який сьогодні день тижня?

Ленгдон на мить задумався.

— Сьогодні субота. Пригадую, як сьогодні я йшов університетським містечком... ішов на вечірні лекції, а потім... а потім... я більше нічого не пам'ятаю. Може, я упав?

— Про це поговоримо пізніше. Вам відомо, де ви є?

Ленгдон висунув найімовірніше припущення:

— У масачусетській лікарні?

Лікарка Брукс зробила ще одну нотатку у своєму планшеті.

— А чи не хотіли б ви з кимось побачитися? Може, покликати дружину? Дітей?

— Ні, не треба. У мене нікого немає, — інстинктивно відповів Ленгдон. Йому завжди подобалися самотність і незалежність, які забезпечував обраний ним самим статус холостяка, хоча тепер він мусив визнати, що хотів би побачити біля свого ліжка чиесь знайоме обличчя. — Можна було б покликати декого з моїх колег, але все гаразд, я почуваюся нормально.

Лікарка Брукс скінчила писати, і до нього підійшов лікар Марконі. Пригладивши свої кущасті брови, він видобув із кишені маленький диктофон і показав його лікарці Брукс. Вона з розумінням кивнула й знову обернулася до пацієнта.

— Пане Ленгдон, коли вас сьогодні привезли, ви знову й знову бурмотіли те саме.

Вона поглянула на Марконі. Той підняв диктофон і натиснув на кнопку.

Запис увімкнувся, і Ленгдон почув власний голос, загальмований і неслухняний, мов у п'яного. Він знову й знову мимрив ту саму фразу: «Ду... вибачаюсь. Ду... вибачаюсь».

— Мені здається, — озвалася жінка, — що то ви хотіли сказати «Дуже вибачаюсь».

Ленгдон погодився, але цього епізоду він не пам'ятав.

Лікарка Брукс увіп'ялася в нього бентежно прискіпливим поглядом.

— Чи не пригадуєте ви, чому ви це казали? За що вибачалися?

Ленгдон заглибився в темне провалля своєї пам'яті — і знову побачив там жінку під вуаллю. Вона стояла на березі ріки з червоною, мов кров, водою, оточена людськими тілами. Сморід смерті знову повернувся.

Раптом на Ленгдона накотилося інстинктивне відчуття небезпеки... і ця небезпека загрожувала не лише йому, а всім. Монітор його серця пришвидшено запищав. М'язи Ленгдона напружилися, і він спробував сісти в ліжку.

Лікарка Брукс швидко поклала йому на груди свою сильну руку й рішуче притиснула назад до ліжка. Вона кинула блискавичний погляд на колегу-бороданя, той підійшов до столика й швидко щось там зробив.

Лікарка Брукс нахилилася над Ленгдоном і перейшла на шепіт:

— Пане Ленгдон, тривога — це звичайний стан при травмах голови, але вам потрібно стримувати пульс. Не рухайтесь. Не збуджуйтеся. Просто лежіть і відпочивайте. Усе буде гаразд. Пам'ять поволі повернеться до вас.

А бородань уже повернувся зі шприцом і подав його лікарці Брукс. Вона впорснула його вміст в крапельницю Ленгдона.

— Це м'який заспокійливий засіб, який допоможе вам розслабитися, — пояснила вона, — і дещо вгамує біль. — Лікарка Брукс підвелася, збираючись іти. — У вас усе буде гаразд, пане Ленгдон. Просто спіть — і все. Якщо вам щось знадобиться, натисніть на кнопку біля вашого ліжка.

Вона вимкнула світло й разом із бородатим лікарем виїшла з палати.

У темряві, яка заповнила кімнату, Ленгдон відчув, як препарат майже миттєво потрапив до його судинної системи

і потягнув його назад до того глибокого колодязя, із якого він нещодавно виринав. Він спробував боротися з цим відчуттям, силоміць змушуючи себе лежати з розплющеними очима в темній кімнаті. Потім спробував сісти в ліжку, але його тіло було наче чавуном налите.

Він повернув голову й знову побачив перед собою вікно. Світло було вимкнене, тому віддзеркалення його обличчя у склі зникло і його змінив далекий обрій, освітлений вогнями ліхтарів.

На тлі шпилів і куполів поле зору Ленгдона заступав один-єдиний царствений фасад. То була приголомшлива кам'яна споруда фортеці із зубчастим парапетом і вежею триста футів заввишки, яка розширювалася нагорі, утворюючи зубчастий виступ із бійницями.

Ленгдон рвучко сів у ліжку, і голова його вибухнула болем. Долаючи пекучий пульсуючий біль, він зосередив погляд на цій вежі.

Він добре знав цю середньовічну споруду.

Вона була одна-єдина в усьому світі.

І, на жаль, була вона розташована за чотири тисячі миль від Массачусетсу.

* * *

А за вікном, невидима в затінку віа Торрегаллі, кремезна жінка легко зіскочила з мотоцикла BMW і рушила напруженою ходою пантери, що вистежує свою здобич. Її коротко підстрижене волосся, зроблене зачіскою в стилі «шипи», стирчало над піднятим коміром чорної мотоциклетної куртки. Помацавши пістолет із глушником, вона втупилася у вікно палати Роберта Ленгдона, де щойно згасло світло.

Сьогодні ввечері її початковий план зазнав жахливого краху.

Варто було одній голубці протуркотіти — і все пішло шкереберть.

Тепер вона повернулася, щоб закінчити невиконане завдання.

РОЗДІЛ 2

«Невже я у Флоренції?»

У голові Роберта Ленгдона гупало. Він уже сидів, випрямивши спину, у шпитальному ліжку й безперервно тиснув пальцем на кнопку виклику. Попри заспокійливе, яке вже встигло потрапити йому в кров, серце професора шалено калатало.

Лікарка Брукс поспіхом увійшла до палати, вимахуючи своїм «кінським хвостом».

— Щось трапилося?

Ленгдон отетеріло похитав головою.

— Я... я в Італії?

— От і добре, — сказала жінка. — Ви вже пригадуєте.

— Ні! — скрикнув Ленгдон, показуючи у вікно на величну споруду, що вивищувалася вдалині. — Просто я впізнав Палацо Веккіо.

Лікарка Брукс знову ввімкнула світло, і флорентійський обрій зник. Підійшовши до ліжка, вона сказала тихим голосом:

— Пане Ленгдон, не хвилюйтеся. У вас амнезія середньої тяжкості, але лікар Марконі запевняє, що функції вашого мозку в порядку.

До кімнати влетів бородатий лікар, вочевидь, він теж почув дзвінок виклику. Поглянув на покази серцевого монітора Ленгдона, а молода лікарка тим часом швидко пояснювала йому італійською — мовляв, Ленгдон став *agitato*, бо дізнався, що він в Італії.

в Женеві свої погляди на складнощі сучасного світу, який так сильно змінився за останні дні.

За вікном на обрії показалася купа хмар; повільно плівучи небом, вони врешті-решт заступили місяць, затьмаривши його яскраве сяйво.

Роберт Ленгдон відкинувся в кріслі й відчув бажання поспати.

Вимкнувши над головою лампочку, він поглянув на небеса. Там, за ілюмінатором, у темряві, яка нещодавно опустилася, світ уже змінився. І небо перетворилося на гобелен із вишитими на ньому зірками.

Літературно-художнє видання

БРАУН Ден

Інферно

Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактори *С. С. Скляр, Т. М. Віланова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Коректори *О. В. Старова, М. Б. Рабінович*

Підписано до друку 01.08.2016. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 31,92. Наклад 10000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безкоштовний каталог**

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Браун Д.

Б87 Інферно : роман / Ден Браун ; переклад з англ. В. Горбатська. — Вид. 2-ге. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 608 с.

ISBN 978-617-12-1421-7 (укр.)

ISBN 978-0-385-53785-8 (англ.)

Після того як на нього було скоєно замах, професор Роберт Ленгдон втрапив пам'ять. «Шукайте і знайдете» — ці строки з безсмертної поеми Данте лунають у його голові. Вони, безумовно, ключ до таємниці... але до якої?

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО